

Всеки човек рано или късно се замисля върху най-важния въпрос - какъв е смисълът на неговия живот. Кои сме ние, защо сме тук, на Земята, къде отиваме, какво е било преди и какво ще бъде след нас? Откъде произлиза животът?

Съществуват два взаимноизключващи се възгледа за произхода на Земята и живота. Единият е теорията за еволюцията, другият, основан на вярата в Бога, е креационизмът или теорията за сътворението¹.

Теорията за еволюцията е всъщност теорията за развитието. Естествено, безцелно, непланирано, самопроизволно развитие чрез бавна (милиарди години) и постепенна, без резки скокове и катастрофи промяна от безредие и хаос към ред, от простото към сложното, от низшето към висшето, от неживото към живото. Всичко е материално. Произходът на материята и енергията няма обяснение. Движещи сили на развитието са мутацията и естественият отбор. Законите на природата, действали при зараждането и развитието на живота, действат и сега, ще действат и в бъдещето, т.е. еволюцията продължава. Настоящото е ключът към миналото.

Креационизмът е теорията за сътворението. Според нея Творецът е създал всичко съществуващо. Сътворението е целенасочен, завършен процес, подчинен на определен план. Законите на естествения свят и на природата са установени от Бога и се различават от закономерностите през периода на сътворението. Тогава са действали други закони - силата, мъдростта и волята на Бога. Съгласно този подход времето има начало и край. Цялата фауна и флора, цялата вселена са били създадени в завършен вид. Между живото и неживото съществува непреодолима бариера. След сътворението са се случили глобални катаклизми (потопът). Миналото е ключът към настоящето.

Като сравняваме двете теории, трябва да имаме предвид, че нито една от тях не може да бъде научно доказана. Не е възможно сътворението да се повтори, а еволюцията (ако допуснем нейното съществуване) протича толкова бавно, че трудно би била предмет на научно изследване.

термодинамика

Най-всеобхватните естествени закони, доказани научно, са първият и вторият принцип на термодинамиката, т.е. общоизвестният закон на съхранението на енергията (масата) и законът на ентропията (т.е. за тенденцията към вътрешнотоплинна неподреденост на системата). Универсалността на тези закони е всепризната. Според първия принцип на термодинамиката в

настоящия свят не възниква енергия. Следователно тя би трябвало да се появи отвън, т.е. вселената да има начало. Съгласно втория принцип на термодинамиката всички процеси на Земята са насочени към увеличаване на ентропията (намалява се вътрешнотоплинната подреденост). Неизбежното заключение е, че някога на Земята е съществувал абсолютен ред. От тези закони следва, че топлинната смърт на вселената е неизбежна. Изводите за началото на вселената, нейната дегенерация и край не се съгласуват с еволюционния подход.

Тези два принципа и еволюцията не могат да бъдат верни едновременно, но еволюцията е хипотеза, която не може да бъде проверена опитно, а принципите са потвърдени многократно. Принципиите на термодинамиката не само напълно съответстват на модела на сътворението, но и са негово следствие, логически произтичат от него.

Привържениците на еволюционната теория се позовават на факта, че системата Земя е отворена. Да, системата в определен смисъл не е затворена, достъпна е за енергията на Слънцето. Но за тенденцията на развитие към по-голям ред отвореността не е достатъчна, необходими са и насочваща програма, и механизъм за нейната реализация.

мутация и естествен отбор

Насочващата програма и механизъмът за реализацията ѝ според еволюционистите са естественият отбор и мутацията. Мутацията е реакция на организма спрямо външните въздействия (химически и радиационни). Тя се изразява в отклонение при наследствените структури, които са отговорни за запазването на генетичната информация. Мутациите са случайни изменения, които могат само да намалят подредеността на системата. Експерименталните изследвания на мутациите показват, че мутантите са нежизнеспособни². Не се пораждат индивиди с по-добри качества, нито някакъв нов вид. Естественият отбор способства за оцеляването на най-силните индивиди с цел да се запази родът. Най-добрите оцеляват, за да се поддържа генетичната стабилност на рода, т.е. мутантите са обречени. Така естественият отбор не може да служи за програма на развитието по посока на по-добрия ред. В най-добрия случай той може да съхрани съществуващото ниво на реда, като ликвидира резултатите от вредните отклонения.

междинни звена

Отсъствието на преходни видове опровергава не по-малко убедително еволюционната теория. Дори ако подминем безкрайността на необходимото за еволюцията време и допуснем развитието на всичко живо от една първоначална клетка (случайно възникнала от неживата материя), което по принцип е трудно да си представим, остават множество въпроси. Защо се е образувало такова количество различни видове? Защо само някои от видовете са спрели развитието си? Защо не всички видове маймуни са се превърнали в човеци? Защо само някои видове риби са излезли на брега? Но все пак, ако допуснем, че сложните форми са се развили от примитивните, земните пластовете трябва да съдържат следи от тези преходни форми във вид на вкаменелости. При това количеството им трябва да е голямо, а различието между най-близките - незначително (в съответствие с еволюционната постепенност!). Но сред откритите досега вкаменелости такива форми не са намерени. Няма преходни звена между риби и земноводни. Интересен е примерът с рибата целокант, дълго смятана за междинен вид, изчезнал преди 70 млн. години. През 1930 г. обаче до бреговете на Мадагаскар е уловен жив целокант. След това са открити още около 30 екземпляра.

Останки от преходни звена между маймуната и човека също не са намерени. Всички "меж-

Обективният анализ показва, че всички останки от "преходните форми" са или от човек, или от маймуна и нищо междинно просто не съществува.

динни звена", известни ни от учебниците и представени в палеонтологичните музеи, са възстановени въз основа на твърде ограничени данни: част от челюст с размер 5 см, няколко или дори един зъб (който, както се оказва, е на

изчезнал вид свиня), незначителна част от череп и намерена до него (след една година) кост от крак на човека.

Живото се различава от неживото по наличието на информацията, и може да произлезе само от източника на информация, защото е свързана с неговата воля и разум

Обективният анализ показва, че всички останки от "преходните форми" са или от човек, или от маймуна и нищо междинно просто не съществува. И тук не може без фалшифициране: холандецът Йожен Дюбоа през 1891 г. представя останките на гибон за т.нар. "явански човек", но преди смъртта си признава подмяната. А през 1953 г. е установено, че "пилтдаунският човек" е реконструиран въз основа на изпилени зъби (за да са по-близко до човешките) и специално боядисани (за да приличат повече на древни) кости. Еволюционистите се опитват да потвърдят процеса на постепенното развитие от простото към сложното, като се позовават на т.нар. основен закон на биогенетиката, според който ембрионалното развитие на организма в сбита форма повтаря всички стадии от еволюционното развитие на вида. Но те пренебрегват факта, че несъстоятелността на този закон е доказана чрез закона за запазването на индивидуалността, който е основополагащ в биологията.

Забележително е, че не са намерени не само серии от переходните звена, но дори и отделна преходна форма. Това отсъствие напълно съответства на креационния модел, според който всички видове растения, животни и човекът са били сътворени в сегашния си завършен вид. Живият свят не е маса от свързани с верижки индивиди. В противен случай не би било възможно да се създаде каквато и да било класификация.

живото от неживото

Концепцията на еволюционистите за зараждането на живота - живата клетка - от неживо вещество няма научна обосновка. Всичко се приписва на волята на съвпадна случайност. А каква е вероятността за случайно зараждане на една жива клетка от неживите елементи? Броят на събитията, които могат да се случат във вселената, изпълнена от частици с размер на електрон, за 3 000 млрд. години (като една частица може да участва в 100 млрд. милиарди събития) се измерва с величината 10^{170} , т.е. вероятността да се случи едно (каквото и да било) събитие е $1:10^{170}$. Водещите специалисти по информатиката оценяват вероятността за случайно подреждане на частиците в самопроизвеждаща се система като $1:10^{450}$. Тъй като $1:10^{450}$ е по-малко от $1:10^{170}$, случайното зараждане на живота съгласно теорията на вероятността е абсолютно невъзможно. Не е изненадващо, че при ясната цел и представа за строежа и състава на живата клетка биохимичите досега не са успели да я синтезират. Това не е възможно и от гледна точка на информатиката. Живото се различава от неживото по наличието на информацията, която не е материална субстанция и може да произлезе само от източника на информация, защото е свързана с неговата воля и разум¹.

изводи

Еволюционният подход към произхода и развитието на живота на Земята не само не е научна теория, но и противоречи на фундаменталните закони на природата, открити от науката и многократно потвърдени от практиката. Той е построен върху догматична вяра, а не върху факти и по същността си е предположение. Подходът, базиран върху наличието на сътворението, не противоречи на фундаменталните закони на природата, открити от науката и постоянно потвърждавани от нови явления и факти.

¹ Съществува и трета, компромисна теория, наречена теистична еволюция, в която се прави опит за съединяване на двата посочени подхода. Този по същността си еволюционен възглед запълва празнотите в еволюционната теория с името на Бога, творил чрез еволюцията.

² Петерсон, Д. Открывая тайны творения. Библия для всех. Санкт Петербург, 1994.

³ Гитм, В. Вопросы первоочередной важности, Логос, 1990

д-р *Марк Паик*